

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXIV. évfolyam 22. szám. 2013. november 15.

Ára 0,80 lej

Mégis lehet

Bethlen-szobrot avattak Kolozsváron

A kolozsvári Kétágú templom kertjében avatták fel október 23-án Bethlen Gábor erdélyi fejedelem egész alakos szobrát. Péterfy László szobrászművész alkotását a nagy erdélyi államférfi fejedelemmé választásának 400. évfordulóján leplezték le.

Megható ünnepség keretében került leleplezésre a Kolozsvári Alsóvárosi Egyházközség templomkertjében Bethlen Gábor szobra. Az egész alakos bronzszobor nagyrészt közadakozásból született, alkotója **Péterfy László** székelyföldi származású, Magyarországon élő szobrászművész, aki maga is jelen volt az eseményen. Az alkotást a Bethlen Gábor Alapítvány kuratóriuma nevében **Lezsák Sándor**, a Magyar Országgyűlés alelnöke adományozta az Erdélyi Református Egyházkerületnek. A magyar politikus által vezetett alapítvány a 2013-as évet Bethlen-émlékvé nyilvánította, ezzel is tisztelve a nagy fejedelem emléke előtt. A fővédnökök, **Kató Béla** erdélyi református püspök, **Böjte Csaba** ferences rendi szerzetes, valamint **Lezsák Sándor** és több politikus, egyházi méltóság Bethlen Gábor nagyságát méltatta. A köszöntő beszédek alkalmával többször is elhangzott a fejedelem ma is

Kiss Gábor fotója

aktuális gondolata, miszerint „nem mindig lehet megtenni azt, amit kell, de mindig meg kell tenni, amit lehet”.

Az avatóünnepségre zsúfolásig megtelt a templomkert déli része, az Erdély több szegletéből és Magyarországról érkező vendégeket házigazdaként **Adorjáni László** és **Székely József** alsóvárosi lelkipásztorok köszöntötték. Ezt követően **Kató Béla** püspök méltatta Bethlen

Gábort, kiemelve, hogy a fejedelem már akkor is egységes magyar nemzetben gondolkodott. A püspök Bethlent a magyarok Gedeonjának nevezte: az erdélyi realpolitikus végig tudatában volt, hogy Isten hívta el a fejedelemségre, és szolgálatként élte meg tisztségét. Életében

(Folytatása az 5. oldalon)

Válságban a lelkipásztor?

Mintegy 270 lelkipásztor részvételével került sor Szovátán az Erdélyi Református Lelkészei Tanács (ERLÉSZ) kétnapos ülésére október 15–16-án. Az esemény alkalmával erdélyi lelkipásztorok műalkotásaiból, fotóiból, grafikáiból nyílt kiállítás, amelyet **Orth István** képzőművész nyitott meg.

Az értekezlet **dr. Kozma Zsolt** nyugalmazott teológiai tanár áhítatával kezdődött, majd **Beke Boróka** elnök köszöntötte az egybegyűlteket. Elmondta, a vezetőség számára is meglepetést jelentett, hogy milyen sokan jelentkeztek az idejű lelkesítőre. Beke Boróka kifejtette: minél több javaslatot kell megfogalmazni, amely érinti a lelkesítőket, hogy ezeket az értekezlet a döntéshozók elé tudja tárni. Az elnök néhány eredményről is beszámolt: javaslatokra újból kibocsátják a lelkesítő igazolványt. A szervezet felvállalta a mediációt, beindul a mediátor szolgálat is, illetve felkarolta a lelkesítő továbbképzést, amely az egyeztetéseket

követően 2014-től indul újra. Ezután a lelkipásztorok kommunikációs műhelymunkán vettek részt, a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem két tanárának, **Greza Ferencnek** és **Takács Péternek** a vezetésével. **Szász Tibor András** záró áhítatát követően **Orth István** képzőművész erdélyi lelkipásztorok műalkotásaiból, fotóiból, grafikáiból összeállított kiállítást nyitott meg.

Másnap **Sipos Gábor** levéltáros tartott előadást a lelkipásztori kép változásairól, majd könyvbemutatókra került sor: Szép Eduárd beresztelki és Lőrincz István ma-

(Folytatása a 7. oldalon)

Az egyház foglalkozzon többet a lélekkel

Presbiteri találkozók Kajántón és Kolozson

A Kolozsvári Egyházmegye Presbiteri Szövetsége idén március 9-én alakult újra a két korábbi egyházmegye szervezeteinek egyesítésével. A PSZ az egyházmegyét négy kisebb régióra osztotta. A vezetőség – a kezdeti szervezési nehézségeken túljutva – az ősz folyamán tartalmas találkozót szervezett. **Floriska István** elnök pedig nagyra törő terveket szó.

Az egyházmegyei PSZ első körű képzésére a Kolozsvárhoz közeli Kajántón került sor. **Bibza Gábor** esperes az Ef 2,19 alapján hirdette meg. A prédikáció során hangsúlyozta: nem indulatokból és nyereszkeskedés céljával kell cselekedni, hiszen feladatunk Isten országának építése. A felolvasott ige arra buzdít minket, hogy immár nem vagyunk jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek. Akit az Úr megváltott,

az Isten szolgájaként kell egyházáért dolgozni. Az esperes elmondta: sajnos még mindig lelkipásztorközpontú felfogásunk van, de már rég elmúlt az az időszak, amikor mindent a lelkesítőnek kell megoldania. A gondok, problémák megoldását a lelkesítőnek a presbiterekkel együtt kell kidolgoznia.

Somogyi Botond

(Folytatása a 4. oldalon)

Barangolások bibliai tájakon

Thesszalonika (I.)

Amikor Pálnak és Silásnak el kellett hagynia Filippit – Európa első városát, ahol az evangélium felhangzott –, nem fordultak csalódottan vissza, hanem továbbhaladtak nyugati irányba. E bátorság Isten ajándéka volt, amivel oly sokszor hűségese szolgáit megaján-

dékozta. Két másik városban is áthaladtak, így érkeztek meg Thesszalonikába. E várost Kasszander, makedón király alapította. A város ma is létezik Szaloniki néven. Fekvése nagyon kedvező volt, ugyanis a Keletet Nyugattal összekötő „Via Egnatia” kereskedelmi és hadi út közvetlenül közelében volt, s kikötővel is rendelkezett, ezért gyors fejlődésnek indult. Mintegy százezer lakosával a birodalom egyik nagyvárosává nőtte ki magát. Macedónia meghódítása után (Kr. e. 146) a rómaiak a provincia második kerületének fővárosává tették. Politikailag, közigazgatásilag szabad várossá lett, nem tartozott a helytartó felügyelete alá, hanem városi elöljárók kormányozták. A település lakossága vegyes összetételű volt: görögök, rómaiak és barbárok mellett jelentős zsidó közösség is élt itt. Pál szívesen munkálkodott ilyen városokban, mert innen az evangélium könnyen terjedt a környéken levő kisebb településeken is.

A kapcsolódási pont itt is a zsinagóga volt, itt sokkal jelentősebb számban éltek zsidók és saját zsinagógával is rendelkeztek, nem úgy, mint Filippiben, ahol csak a folyóparton gyűltek össze. E zsidó közösségből származott

Aristárkhus, Pál kedves munkatársa. Az efézusi nagy zavargások őt és Gájust magával ragadja a tömeg, de Isten különös megőrző kegyelme révén nagyobb bántalom nem érte őket. Pált sokszor kísérte térítői útjain, Rómában is vele volt, Pál fogolytársának nevezi.

A zsidókkal Pál hamar konfliktusba keveredik. Miután a zsinagógából kitiltották, más helyet keresett az evangélium hirdetésére, például Jáson házában. A gyülekezet nagyrészt pogányokból lett keresztyénekből állt össze. Ez fel is ingerelte a zsidókat, és arra indította őket, hogy még vadabban forduljanak Pál és munkatársai ellen. A levélből látjuk, hogy a thesszalonikabeliek az evangéliumot sokféle szorongattatás között fogadták be. Végül innen is távoznia kellett, mint ahogy az a legtöbb helyen történt, de munkálkodása nyomán itt is marad gyülekezet.

Sok gond, baj, szenvedés lehetett e gyülekezet életében is. Abból is látjuk, hogy már a levelek általi tudósítások nem is elegendők, Pál ezért elérkezettnek látja a pillanatot, hogy valakit személyesen küldjön oda: tájékozzék a gyülekezet életéről, bátorítsa és vigasztalja őket a szorongattatások között. Pál Timóteust küldi Thesszalonikába, meghozva ezzel azt az áldozatot, hogy egyedül maradjon Athénban. Így születik meg az első levél, amit Pál e városban ír.

A levél nem nagy terjedelmű, és nem foglalkozik mély teológiai kérdésekkel. Két nagy témája van: mi történik azokkal a halottakkal, akik az Úr visszajövele előtt távoznak az élők sorából, és hogy mikor lesz az Úr visszajövele? A levélnek az a felbecsülhetetlen értéke, hogy bepillantást enged nyerni az első század keresztyén gyülekezetének az életébe. Mivel a gyülekezetnek nincsenek komolyabb teológiai kérdései, ezért Pálnak lehetősége van arra, hogy a keresztyén életfolytatásról írjon. Úgy tudjuk, ez volt az apostol első levele, s ebben fejezi ki afeletti örömét, hogy gyülekezet született.

A levél nem dogmatikai, teológiai értekezés, hanem gyakorlati levél, a keresztyén ember mindennapjairól szól különös kedvességgel és szeretettel. Teológia szempontból egyetlen nagy üzenete van: a végső dolgokkal való foglalkozás nem lényegtelen kérdése életünknek, hanem hitünk középpontjában igenis ott kell lennie. Az Úr dicsőséges visszajövele döntő módon határozza meg mindennapi életünket. Ha erről az eseményről megfeledkezünk, akkor nagy baj van a keresztyén életünkkel. Így olvassuk ezt az egyszerű s mégis nagyszerű levelet!

Olvasandó igék: ApCsel 17,1–9.14–16; Kol 4,10; 1Thessz 1,2, 2,2.9.14–16, 3,1–5.

Lőrincz István

Bibliaolvasó kalauz

December

1.	V	Jak 1,19–27	Zsolt 131
2.	H	Jak 2,1–13	Zsolt 132
3.	K	Jak 2,14–26	Zsolt 133
4.	Sze	Jak 3,1–12	Zsolt 134
5.	Cs	Jak 3,13–18	Zsolt 135
6.	P	Jak 4	Zsolt 136
7.	Szo	Jak 5,1–6	Zsolt 137
8.	V	Jak 5,7–20	Zsolt 138
9.	H	1Pt 1,1–12	Zsolt 139
10.	K	1Pt 1,13–25	Zsolt 140
11.	Sze	1Pt 2	Zsolt 141
12.	Cs	1Pt 3,1–7	Zsolt 142
13.	P	1Pt 3,8–22	Zsolt 143
14.	Szo	1Pt 4,1–11	Zsolt 144
15.	V	1Pt 4,12–19	Zsolt 145
16.	H	1Pt 5,1–5	Zsolt 146
17.	K	1Pt 5,6–14	Zsolt 147
18.	Sze	2Pt 1,1–11	Zsolt 148
19.	Cs	2Pt 1,12–21	Zsolt 149
20.	P	2Pt 2,1–22	Zsolt 150
21.	Szo	2Pt 3,1–13	Mik 1
22.	V	2Pt 3,14–18	Mik 2
23.	H	Mt 1,1–17	Mik 3
24.	K	Mt 1,18–25	Mik 4
25.	Sze	Mt 2,1–12	Mik 5
26.	Cs	Mt 2,13–15	Mik 6
27.	P	Mt 2,16–18	Mik 7,1–10
28.	Szo	Mt 2,19–23	Mik 7,11–20
29.	V	Mt 3,1–12	Mal 1
30.	H	Mt 3,13–17	Mal 2
31.	K	Mt 4,1–11	Mal 3

Könyvajánló

Gyülekezeti tagok gyakran érdeklődnek arról, hogy mikor lehet olyan könyvet is olvasni, amelyik nemcsak papoknak szól – egyházzal, hitről, Jézus Krisztusról –, hanem „münk, egyszerű emberek is megérthetjük”. Lőrincz István lekipásztor könyve ezt az igényt elégíti ki: a feltett kérdésekre a népi teológia nyelvén válaszol.

A kiadvány megvásárolható egyházkerületünk iratterjesztésénél 15 lejes áron. Érdeklődni a 0731 019403-as telefonszámon lehet hétköznap 8–15 óra között.

Mikó-ügy: meghátrálást színlelő aljasság?

Aki időt nyer, életet nyer – gondolhatnák a Mikó-per újabb halasztását követően azok, akik optimisták. A bukaresti törvényszék nem illetékes az ügy kivizsgálására, így visszatartja az iratcsomót a ploiești-i ítélőtáblának. Vagyis meghátrál a hatalom, nem mer döntést hozni ebben a kényes ügyben – vallják mindazok, akik hisznek a román igazságszolgáltatás becsületességében. Abban, hogy előbb-utóbb az igazság győzni fog, a vádlottakat felmentik, az egyház pénzbüntetését eltörlik, a sepsiszentgyörgyi épületet pedig újra a reformátusoknak ítélik oda.

Az ügy egyik vádlottját, Markó Attilát tavaly azért juttatták Háromszéken képviselői mandátumhoz, hogy a törvények értelmében a Mikó-ügy kerüljön fel Bukarestbe. Hogy ne vidéken, hanem a román fővárosban folytatódjék a tár-

gyalás. Hogy sokkal hozzáértőbb bírák hozzanak ítéletet, akik talán nem engedhetik meg maguknak azt, hogy lábbal tiporják az igazságot.

Csak hogy az elmúlt másfél évtized azt bizonyítja, a képlet nem ilyen egyszerű. A román hatalom csak ritkán nagyvonalú, többnyire mindent igyekszik megkaparintani abból az egyházi vagyomból, ami soha nem volt az övé. És ehhez minden, valóban minden eszközt igyekszik felhasználni. Akik ebből a szempontból figyelik az eseményeket, sajnos teljesen más forgatókönyvet látnak maguk előtt. A bukaresti legfelső bíróság azért utalta vissza az ügyet egy vidéki törvényszékhez, mert a fővárosban a nemzetközi figyelem, a média kereszttüzében nem mert meghozni egy negatív ítéletet. Ploiești-en azonban lehet. Arra már kevesebben figyelnek oda. Azokat a bírakat

már nem érdekli, ha az amerikai és a magyarországi külképviselet munkatársai beülnek a tárgyalóterembe. Sőt akár az is elképzelhető, hogy a számunkra negatív döntést hozó bírakat idővel előléptetik, ne adj'isten! kitüntetik. Mert nálunk ez is megtörténhet.

És talán ez a valószínűbb. Mert lehet, ők is érzik, hogy a Mikó-ügy már rég túlnőtt önmagán. Már nemcsak Marosán Tamás és Markó Attila börtönbe juttatásáról van szó csupán (akiknek élete évek óta a bizonytalanságban tengődik), vagy egy sepsiszentgyörgyi ingatlan tulajdonjogáról. Hanem az erdélyi történelmi egyházak vagyonáról, egy összefércelt, hazugságokon nyugvó igazságügyi rendszer életben tartásáról vagy bukásáról, netán egy olyan folyamat elindulásáról, amely számunkra pozitív, a román hatalom számára viszont meghátrálás.

Somogyi Botond

Szíria: Vallási tisztogatás Kuszairban

Kuszair városát 2012 első félévében vallási tisztogatás dúlta föl. Az Aszad rezsim ellen harcoló dzsihadisták a teljes keresztény lakosságot, mintegy 800 családot elűzték. A CSI bizottsági okokból rendszerint megváltoztatja a túlélők nevét. Most azonban a család kifejezett kérésére közreadjuk a nevüket, mert szeretnék, ha a világ tudná, mi történt velük.

Fabul Abu Yohanna Kasouhah (20-as évei elejét taposó ötgyermekes családapa): A szíriai Kuszairban születtem. Meggyilkolták a nagybátyámat és két unokatestvéretem. A háború előtt 40 000 ember élt Kuszairban, köztük 7000 keresztény és kevés alavita. A többiek szunnita muzulmánok voltak.

2011 végén a szunniták azt követelték, hogy csatlakozzunk a rendszerellenes tüntetéshez, vagy hagyjuk el a várost, különben megölnek. A mecsetek hangszórói ugyanezt üvöltötték. A keresztényeket név szerint említették. Kuszairban 20 mecset van, és mind csak ezt ismételte. Bater, az unokafivérem így szólt: „Nem megyünk el. Ez a mi városunk és a mi földünk.” Bater nem sokkal azelőtt nősült, és a felesége héthónapos terhes volt. Egy reggel lelőtték, amikor munkába indult motorbiciklijén.

Megpróbáltam elkérni a holttestét, de a fegyveresek nem engedték, mert meg akarták csonkítani. De később lövöldözés kezdődött. Ekkor a bátyám a nagybátyámal visszament és elhozták a tetemet, majd elvitték a kórházba.

Tudjuk, kik ölték meg Batert. A nevüket nem tudom, de ismerem őket, mert helyiek. Korábban soha semmilyen problémánk nem volt velük. Egy „Keresztény utca” nevű helyen éltünk. A lázadók egyszerűen elkezdtek lelövellőzni az ott sétálókat. 2012 márciusában külföldi dzsihadisták jelentek meg

Kuszairban és körülvették a keresztények utcáját. A helyi szunnita csőcselék csatlakozott hozzájuk. Mi tízen – én és a rokonaim – védtük a házaikban megbújó keresztényeket. 30 kormánykatonára harcolt velünk. Az otthonunkért küzdöttünk.

Reggel 6–9 között egyfolytában folyt a lövöldözés. Kasszán Hannát, a másik unokatestvéretem fejbe lőtték. A nagybátyám el akarta hozni az ő tetemét is, de őt is lelőtték. Egy mellékutcán át egy katonai ellenőrző ponthoz menekültünk. A támadók az összes házat fölgyújtották. Hallottuk az ordításukat: „Megöltük Hannát és a családját. Keresztények takarodjatok!”

Másnap a keresztények – összesen 870 – család mind elhagyták Kuszairt. Csak 2-3 nagyon idős keresztény maradt. A legtöbbben mindenüket hátrahagyva menekültek. Senki sem segített nekünk. A családkunk összes férfitagja építőmunkás. Semmi kapcsolatunk nincs a kormányval vagy a biztonsági erőkkel.

Én csatlakoztam a Kuszair visszafoglalásáért harcoló csapatokhoz. (A kormányerők 2013 júniusában visszaszerezték a várost.) Már el is kezdtem fölújítani a házunkat. A legtöbb utat teljesen elpusztították. Áramunk sincs, de mindent újjáépítünk. Lerombolták a templomunkat is, az ikonokat elégették és megszenteltelenítették.

Cristian Solidarity International (CSI)

Modern gyarmatosítás keresztyén áldozatokkal

Keresztyénülözés... vegyi fegyver használata...

Ezekkel a sokkoló hírekkel bombázza a világ közvéleményét az amerikai sajtó. És való igaz: a hétköznapi ember valóban elborzad afelett, hogy Szíriában embereket kínoznak halálra, csoportokat végeznek ki, ha megtudják, hogy a keresztyénekhez tartoznak. A vegyi fegyverek használata pedig nemcsak a keresztyénekben kelt visszatetszést és felháborodást, hanem minden jóérzésű emberben.

A tények magukért beszélnek, ám ezekből az akcióból egyesek azt a következtetést szeretnék leszűrni, hogy a közel-keleti országot igenis meg kell támadni. Amerika újra rendet akar teremteni. Ő a világ rendőre – képzeli egyesek Washingtonban, s sokszor ehhez mérten is cselekednek.

Csak hogy volt már legalább egy precedens. Irak. Igaz, Szaddám Huszein diktátor rezsimje senki számára nem volt szimpatikus, ám miután kiderült, hogy a közel-keleti ország mégsem rendelkezik atomfegyverrel, azaz átjeztették a nemzetközi közvéleményt, mindenki visszafogottabb lett. És talán ennek köszönhető az is, hogy Szíriát még egyelőre senki nem támadta meg. No meg talán annak is, hogy egyes orosz hírügynökségek kiszivárogtatták: külföldiek Jordánián keresztül Szaúd-Arábiából szervezték meg a vegyi fegyveres támadást Szíriában, hogy így minél hamarabb

kiprovokálják az amerikai erők bevetését a szír kormány ellen. A terv egyelőre nem sikerült, de nem lehet tudni, hogy a nemzetközi közvéleményt mikor lehet újra félrevezetni annyira, hogy bedőljön, és újabb háborút indítson.

Félreértés ne essék. Nem akarom védeni sem Szaddám Huszein diktátort, sem a jelenlegi szír kormányt, amelyről én is oly keveset tudok, mint a kedves olvasó. Azt viszont emberjogi aktivisták, humanitárius és ökumenikus szervezetek, valamint egyházak képviselői igenis állítják: sem Afganisztánban, sem Irakban nincs nyugalom. Sőt. A rendszerváltásokat követően több atrocitás éri a keresztyén közösségeket, mint korábban bármikor (ez az állapot érvényes különben az egyiptomi diktátor, Hoszni Mubarak elnök megbuktatását követően a fáraók földjére is).

Mi marad nekünk? Hallgatni a híreket, elgondolkozni azon, vajon mennyi igaz belőlük. No meg kibírni az áremeléseket, hiszen a térségben indított háborúkat követően a gázolaj ára a csillagos égig szökött – a nagy olajtartalékokkal rendelkező országok még nagyobb gazdagodását eredményezve. S ugyanakkor imádkozni a keresztyénekért, akik mellékes áldozatai annak a gazdasági harcnak, amely sem embert, sem vallási közösséget nem kímél, hiszen célja az altalajkincsek megszerzése és a modern gyarmatosítás.

somogyi

Az egyház foglalkozzon többet a lélekkel

(Folytatás az 1. oldalról)

Igehirdetést követően **Móra László Tibor** helybeli lelkipásztor, valamint **Floriska István** PSZ-elnök köszöntötte a jelenlevő presbitereket, majd **Kelemen Attila** teológiai tanár tartott előadást.

„Ahogy az ember egyedül nem tud házat felépíteni, úgy a lelkipásztor sem tud egyedül közösséget építeni. A gyülekezet szervezése csakis csapatmunkának lehet az eredménye. Ennek pedig tervezéssel kell kezdődnie” – mondta az előadó. Kelemen Attila szerint, „ha a templom fala megreped, a rést nem kell azonnal kőművessel betapasztani, hanem meg kell vizsgálni, mi okozhatta a repedést (tartófal meggyengülése, beázás, alap elmozdulása stb.). A presbitériumnak az a feladata, hogy a gyülekezeten esett repedéseket észrevegye, elgondolkozzon az okok felett, és azokat orvosolja – fogalmazott Kelemen. – Fontos a körzetfelelős presbiterek munkája, a családlátogatás, hiszen így tisztában lesznek azzal, hogy a környezetében élő emberek milyen problémákkal küszködnek. Tudnunk kell azt, hogy a presbitereknek a közösségben nem elsősorban a fizikai munkát, hanem a lelki munkát kell elvégezniük.

Közösségformáló kirándulások

Az előadást követő hozzászólások rendjén elhangzott: szükség van közös kirándulások

szervezésére, odafigyelni a gyülekezet „peremén” élőkre, számon tartani azokat, akiknek születésnapjuk vagy házassági évfordulójuk van. Apró figyelmességekkel, mint például üdvözlőlappal lehet növelni a templomlátogatottságot.

Floriska István szerint az egyháznak többet kellene foglalkoznia a lélekkel. A PSZ célja: olyan presbitereket képezni, akik a lelkipásztor hiányában is tudják vezetni az egyházközösséget.

Kelemen Attila: a gyülekezetszervezés csapatmunka eredménye

Fel kell oldani az érdeklentéteket, közvetíteni az egymással szemben állók között, hogy a problémák nem a törvényszékre kerüljenek, hanem a közösségben oldódjanak meg. Floriska István PSZ-elnök elmondta: kezdeményezi, hogy az egyházmegyében az első- és másodéves konfirmandusok számára kirándulásokat szervezzenek, ahol a fiatalok egymással barát-

ságokat köthetnek. A gyermekeknek szükségük van az ismerkedésre, arra, hogy az Ige fényében közösségben legyenek. Floriska szorgalmazza a negyedévi ifjúsági táborok megszervezését is. Ezek támogatására próbálnak megnyerni magyar vállalkozókat.

A rosszul prédikáló pap

Floriska István az egy héttel később Kolozson tartott presbiteri találkozón tovább vázolta az egyház feladatait, a PSZ céljait.

„Az egyháznak nagyobb gondot kell fordítania a közösségépítésre. Az Erdély-szerzte megépített templomokat, gyülekezeti házakat meg kell tölteni tartalommal. Fel kell számolni az élettársi viszonyt, a fiatalokkal meg kell ismertetni a keresztyén családmódot. Ideje, hogy az elveszett juhokat megkeressük” – nyomatékosította a Kolozsvári Egyházmegye PSZ-elnöke.

Kállay Csaba, a Kolozsvár-Felsővárosi Egyházközösség lelkipásztora vetített képes előadásában a presbiterek Bibliában meghatározott feladatairól szolt: igehirdetés, tanítás, felvigyázás, vezetés. Ez utóbbival

kapcsolatban hangsúlyozta: a vezetés nem diktálást jelent. Az előadó elmondta: fontos, hogy a presbiterek példát mutassanak a gyülekezeti tagoknak. A presbitérium ne engedje, hogy részeges, elvált, parázna személyek kerüljenek közéjük. A problémákat ki kell mondani, ha a lelkipásztor érthetetlenül, rosszul prédikál, még azt is.

„Alvilági” presbiterek találkozója

A Kis-Küküllő alsó folyása mentén levő gyülekezetek (egyik kollégánk szerint „alvilág”) presbiterei a közelmúltban Gógánváralján találkoztak. Először **Nagy K. Mihály**, a gógánváraljai gyülekezet gondnoka, majd a gyülekezet kórusa, **Dávid Lajos** nyugalmazott esperes vezetésével köszöntötte az egybegyűlteket. A rövid igei bevezető segített ráhangolódni a találkozó témájára: *Az én dolgom és/vagy az Isten dolga*. Áhítat után **Bíró István** küküllői esperes szolt a jelenlevőkhöz, majd **Lőrincz Já-**

nos, a Marosi Egyházmegye esperese tartott előadást.

Az ember a paradicsomból a sátán hatására kikerült, és eljutott oda, hogy ma azt mondja: ne szóljon bele senki az életembe, ne mondja meg nekem senki, mit tegyek. Ma ezt az utat visszafelé kellene megtenni. Visszajutni oda, hogy: Istenem, szólj bele az életembe, mondd meg mi a dolgom a világban! Az előadó példaként Saulust említette, aki nagyon jól végezte a dolgát, üldözte a keresztyéneket, tudta mit kell tennie, de

a damaszkuszi úton történt események után azt olvassuk, hogy „...megmondják neked, mit kell tenned”. Péter pünkösdűi prédikációját követően a 3000 megtérése ebben a kérdésben nyilvánul meg: Mit cselekedjünk?

Isten be akar vonni minket a maga munkájába, megmondja, mit kell tenni. Annak mondja meg, aki megkérdi Tőle! Érdekes gondolat volt az, hogy lehetek lelkipásztor, gondnok, presbiter, aki aktív stb., de mégsem Isten dolgát végzem. A példa itt Dávid volt, aki templomot akar építeni, szép terv, magasztos terv – de Isten mégsem engedi meg neki.

Amikor Isten dolgát végezzük, Isten mindig békességgel pecsételi azt meg! Nem bánjuk meg, hogy megtettünk valamit, vagy épp nem ezt, hanem azt tettük.

Az előadást követően mindenki meghitt csendben hallgatta **Szigeti Károly** kövesdombi presbiter és **Bíró János** székelyudvarhelyi testvérünk bizonyágtételét. Mindketten életükkel is példázta: hogyan lehet presbiterként vagy egyszerű egyháztagnaként bekapcsolódni „Isten dolgaiba”. Munkahely, mező-

gazdaság, család mellett is juthat idő a szolgálatra.

A résztvevő presbiterek meglepetésére, az előadást csoportbeszélgetés követte. A lelkipásztorok külön csoportban, a presbiterek három csoportban beszéltek meg az elhangzottakat. A találkozó végén **Nagy Zoltán**, az egyházmegye Presbiteri Szövetségének elnöke, illetve **Veress László** főgondnok mellett mindenki lelkesen vallotta: áldásos volt az együtt eltöltött idő.

Örömmel tölt el bennünket, hogy Gógánváralján megepezdült a presbiteri konferenciák hangulata és tartalma, mindezért Istené legyen a dicsőség.

Ezekkel a találkozókkal ellenségeket nevelünk magunknak – hangoztatta régebb egyik kolléga. Én azonban biztos vagyok abban, hogy nem magunknak, hanem a sátánnak nevelünk ellenségeket. Amikor presbiterek így tudnak Isten dolgáról beszélgetni, bárhol is történjen ez – Háromszéken, Udvarhelyszéken, Kalotaszegen, vagy akár az „Alvilágban” –, ott még a pokol kapui sem fognak erőt venni rajtunk.

Nagy Gábor

Mégis lehet

Bethlen-szobrot avattak Kolozsváron

(Folytatás az 1. oldalról)

többször is végigolvasta a Szentírást, hite és alázata ma is példaként kell szolgáljon számunkra – hangsúlyozta a püspök.

Böjte Csaba ferences rendi szerzetes szerint Bethlen mindig a megoldást kereste, a párbeszéd híve volt, így tudott kiegyezni a török szultánnal, így tudta távol tartani Bécsset, így tudott szövetségesekre találni, megegyezni a székelyekkel, szászokkal és románokkal, oldani a felekezetek közti feszültséget és Erdélyt gazdaságilag, szellemileg felvirágoztatni.

Lendülettel, ugyanakkor az erdélyi szíveket megható beszédében **Balog Zoltán**, a magyarországi Emberi Erőforrások Minisztériumának vezetője arra hívta fel a figyelmet, hogy Bethlen Gábor üzenete a mának nem más, mint: mégis lehet. Bár a geopolitikai helyzet nem kedvező, sokszor a széthúzást tapasztaljuk, Bethlen szelleme azt hirdeti nekünk, hogy mégis lehet és érdemes iskolát alapítani, gazdaságot fejleszteni, áldozni a kultúráért és taníttatni a fiatalokat – hangsúlyozta a tárcavezető.

„A szobrászművész egy komoly, megfontolt és elszánt férfit mintázott meg – fogalmazott ünnepi beszédében Lezsák Sándor. – Nem csoda, hiszen a fejedelem valóban ilyen államférfi volt. Felvállalta az egyetemes magyarság ügyét, harcolt a protestánsok jogainak érvé-

Kiss Gábor fotója

Főhajítás a fejedelem szobra előtt: Magdó János főkonzul, Balog Zoltán miniszter és Lezsák Sándor országgyűlési alelnök

nyesítéséért, de ugyanakkor a vallási türelem is jellemezte. Nem kergetett álmokat, hanem a célhoz igazította megfontolt döntéseit és cselekedeteit. Így tudott európai szinten is megbecsült vezető lenni. Szabadunk toleranciát, jogot, demokráciát hirdető szónokai a négyszáz éve Erdély trónján ülő Bethlen nagysága előtt bizony elpirulhatnak” – mondta kissé ironikusan a Magyar Országgyűlés alelnöke.

Az ünnepségen a jelenlevőket köszöntötte **Horváth Anna**, Kolozsvár alpolgármestere és

Gergely Balázs, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács alelnöke is.

A szoboravatási ünnepség után a Kétágú templom karzatán megnyitották az Erdélyi Református Egyházkerületi Levéltár *Bethlen Gábor oklevelei* című kiállítását. Itt többek között látható az erdélyi református lelkipásztorok utódait nemesi rangra emelő oklevél, a fejedelem saját kezű levele, több adomány- és nemeslevél.

SB

Boldogok, akik szomjúhozzák az igazságot

Templomszentelés és lelkészbeiktatás Petrillán

A Petrilla-Lónyai Egyházközség Istennek hálát adva ünnepelte, hogy kívül-belül felújított temploma készen áll Isten szolgálatára. Az ünnepi istentiszteleten **Zsargó János** hunyadi esperes hirdetett ígét Mt 5 alapján. Jézus boldogmondásaiból idézte: „*boldogok, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot, mert ők megelégtetnek*”. Az esperes hangsúlyozta: a petrillai gyülekezet a temploma felújításával mutatta ki,

hogyan éhez és szomjúhozza Isten Igéjét. A rendszeres igehirdetések, valamint más igei szolgálatok jelentik a boldogmondás megvalósult örömet: az Úr az ige hirdetése által eljuttatta erejét a kérőknek.

A gyülekezet örömeiben osztottak a közlőről és távolról érkező vendégek, köztük Martfű város küldöttsége is. A helybeliek az ünnepi hangulatot zenés-verses műsorral emelték.

Bár a gyülekezet lelkésze, **Kovács-Szabadi Levente** már két éve szolgál a gyülekezetben, ünnepélyes beiktatására csupán ez alkalommal került sor. **Márton Zoltán** petrozsényi lelkipásztor beiktató beszédét követően a Szentírást, a templom kulcsait és a pecsétet **Zsargó János** esperes nyújtotta át.

Kovács-Szabadi Levente hálával telt szívvel szólította meg az ünneplő gyülekezetet, egy gondolatpárhuzammal mutatta be röviden az elmúlt két év eseményeit: a belső épülés ideje után fordulhattak a külső építkezés feladata felé. Sikerült a közös terv mellé felsorakozni, ebben nagy szerepe volt a személyes példaadásnak. A lelkész megemlítette az előző munkájának fontosságát, lelkészekét, gondnokokat, de minden jóindulatú egyháztagét, akik fenntartották az egyházat, elkezdtek az építést, hogy a mostaniaknak legyen mire építeni. A felszólaló hangsúlyozta: a belső munkálatokat önrőből sikerült elvégezni. A lelkipásztor köszönetet mondott mindenkinek, aki lélekben, anyagiakban vagy kétkézi munkával támogatta a templom felújítását, külön megemlítette Kovács István gondnok kitartó mun-

káját, példaadó őszinte lelkesedését egyháza iránt.

Winkler Gyula EP-képviselő, a Hunyad megyei RMDSZ elnöke beszédében rámutatott a petrillai templom befogadó melegségére, a szórványban élő emberek összetartására, nyelvükhöz való ragaszkodására, és felhívta a figyelmet a kultúra és az épített örökség megőrzésének fontosságára. Az eseményen jelen volt **Dezméri István**, a gyülekezet előző gondnoka, aki önkormányzati képviselőként hathatós támogatásban tudta részesíteni az egyházközséget. A felszólalók sorát **Kiss Edit**, Martfű város polgármestere zárta: „*Ha nem hiszed, hogy érdemes / miért kezdted el. / Ha nem hiszed, hogy sikerül, mért vállaltad fel*” – idézte egy ismert dal szövegét. Elmondta: szeretettel jöttek, mert Petrillán is otthon érzik magukat, a két éve tartó közös ifjúsági rendezvények alatt kialakuló összetartás lelki erőforrás martfűieknek és petrillaiaknak egyaránt. A polgármester **Rágyanszky István** martfűi önkormányzati képviselővel együtt a pénzügyi melletti értékes ajándékokat nyújtott át a helyieknek: a martfűi templomról készült képet a petrillai a templomban fogják elhelyezni.

Kovács-Szabadi Levente

Isten hajléka: menedék, végvár és a megújulás helye

Százéves a kolozsvár-felsővárosi Kakasos templom

Kétnapos ünnepsorozattal emlékeztek a kolozsvár-felsővárosi gyülekezetben a száz évvel ezelőtt épült Kós Károly által tervezett templomra. Az események alkalmával sor került emléktáblák leleplezésére, könyvbemutatóra is.

A 20. század elején a növekvő városban egyre több református telepedett meg, a monostori gyülekezet számára pedig hamarosan kicsinynek bizonyult az imaház, így a presbitérium Kós Károly sztánai műépítész bízta meg a tervek elkészítésével. 1913 júniusában kezdődtek el a munkálatok. Őszre pedig már be is fejeződött a monostori református gyülekezet művészi érzékkel megalkotott, a hagyományos magyar építészeti formák, anyagkapcsolatok és funkcionális elemek használatán alapuló csodálatos templom. Kós Károly tervei alapján Zsolnay-cserepeknek kellett volna fedniük a tetőt, akkor azonban erre nem volt lehetőség. Most viszont – magyar állami támogatásnak köszönhetően – megvalósult az eredeti elképzelés: az elmúlt években kívül-belül megújult szecessziós épületre Zsolnay-cserepek kerültek.

A kétnapos ünnepség vetített képes előadással kezdődött, amelyen **Szigeti László** presbiter, valamint **Pap Géza** felsővárosi lelkipásztor foglalta össze röviden az építkezés történetét és az elmúlt száz év történéseit. Ezt követően könyvbemutatóra került sor: **Szigeti László** *A Kolozsvár-Felsővárosi Református Egyházközség története* című munkáját Pap Géza mutatta be. Délután a templom mögött épült egyházi iskola falán emléktáblát helyeztek el, amelyen az

intézet egykori igazgatóinak neve olvasható.

Másnap hálaadó istentiszteletet tartottak, amelyen a 84. zsolnár alapján **Kató Béla** püspök hirdette igét. „Már e zarándokzsolnár idejében is a templom biztos pont volt az őszövétségi népnek – mondta az igehirdető. – Nekünk, erdélyi magyaroknak különösen az. Kisebbségi létünkben sokszor a templom volt az, amelyik megtartott minket. De menedéket jelentett a világháborúk idején is, a Trianont követő lelki traumákkal gyötört emberek számára pedig reménysugarat. E Kakasos templom pedig sokat jelentett abban az időben is, amikor Kolozsváron a kommunista időben felépült a százezres lélekszámú Monostori negyed, s a betonrengetegben az embereknek nem volt hova fordulniuk – fogalmazott a püspök. – Ám nemcsak épületként kell a templomra gondolnunk; álljon előttünk Pál apostol gondolata, aki azt üzeni nekünk, hogy élő kövekként épülünk fel lelki házzá” – figyelmeztetett Kató Béla.

Igehirdetést követően **Bibza Gábor** esperes az egybegyűltekhez szólva elmondta: a templom a háborúban menedék, az elnyomás idején végvár volt, a szabadságban pedig a társadalom számára a megújulás helye lehet. Nem tudjuk, mit hoz a jövő, a templom viszont a hívek számára otthon jelent, a csendnek és a nyugalom-

Kiss Gábor fotója

A Kós-templom centenáriuma a hajlék nemcsak kívül, hanem belül is megújult

nak helyét, ahova mindig vissza lehet vonulni, feltöltekezni, és újakezdeni” – zárta gondolatait az esperes.

Répás Zsuzsanna nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár szerint „a százéves templom padjai sok mindent »megéltek« az elmúlt évtizedek alatt, de mégis reménységgel tekinthetünk a jövőbe, hiszen a gyülekezet e hosszú idő alatt mégis »épült«. Kós Károly hű maradt egyházához és nemzetéhez, kövessük mi is az ő példáját” – buzdította az ünneplőket az államtitkár.

Az ünneplőket köszöntötte **Horváth Anna** alpolgármester, **Kelemen Hunor** RMDSZ-elnök, a holland testvérgyülekezet kép-

viselője, majd ezt követően Pap Géza lelkipásztor a gyülekezet nevében szerény ajándékot adott át mindazoknak, akik a templom felújításában, az ünnepség megszervezésében segítettek. A lelkipásztor a presbitérium nevében ötvenezer lejes adományt nyújtott át a Kós család jelen levő képviselőinek a sztánai Varjúvár (Kós Károly egyik kedvenc tartózkodási helye) felújításához. A gyülekezet kórusának szolgálatát követően Kató Béla püspök felavatta a templom bejárata mellé elhelyezett, Makkai János által készített üvegmozaikot, amely a templom fennállásának százéves évfordulójára emlékezik.

Somogyi Botond

A hármásfalui tizenhárom kopjafa

Hármásfaluban, a Művelődési Otthon előtti téren, a helybéli fafaragó **Sándor János**nak az aradi vértanúk tiszteletére készített 13 kopjafája került felállításra. Az ünnepélyes felavatást október 6-án tartották. Az ünnepséget a székelyszentistváni református templomban ökumenikus istentisztelettel **Kiss Dénes** református és **Tökés Loránd** unitárius lelkipásztor nyitotta meg. Igehirdetést követően, Hármásfalui fiataljai ünnepi műsorral lepték meg az alkalomra szép számmal összegyűlt emlékezőket. A fiatalok verses-zenés műsorának összeállításában **Albert Csilla**,

Szabó Irén és **Nemes Emese** pedagógusok vettek részt. Az előadás mindenki számára különleges élményt jelentett, Kiss Jenő költői kérdése jut eszembe: „A szóba befér-e a szív minden verése?”

Műsor után Kiss Dénes lelkipásztor meleg hangú szavakkal méltatta Sándor János fafaragó életét és munkásságát. Ezt követően a közönség a kopjafákhoz vonult, ahol a helybéli dalárda kórusműveket adott elő. **Péterfi Zsuzsa** és **László János** nyugalmazott tanárok pedig verset szavaltak. Az áldás után a kopjafaavató megemlékező ünnepség a magyar és székely nemzeti imáink eléneklésével zárult.

Kacsó József

Kiss Gábor fotója

Avatás után. A templom mögött épült egyházi iskola falán emléktábla őrzi az intézet egykori igazgatóinak neveit

Válságban a lelkipásztor?

(Folytatás az 1. oldalról)

rosvásárhelyi lelkipásztorok frissen megjelent kötetét mutatta be **Jenei Tamás** belmissziói előadó, valamint **Szegedi László** generális direktor. Szép szavakkal méltatta **Kató Béla** püspök és **Juhász Tamás** nyugalmazott teológiai tanár Fekete Károlynak, a debreceni teológia rektorának a *Heidelbergi Káté magyarázata* című nemrég megjelent művét.

Depressziós lelkipásztorok, kis gyülekezetek

A lelkipásztorok által igencsak várt fórumbeszélgetésen Kató Béla püspök – a lelkipásztori jövőképpel kapcsolatos kérdésre válaszolva – elmondta: „a Teológián évek óta nehezen telnek be a helyek, kevesen jelentkeznek lelkipásztornak. Az egyház vezetősége a református népiskola visszaállítását szeretné, hogy egy-egy kisebb faluban is legyen iskola, amely a lelkipásztor felesége számára biztosítana munkahelyet, ugyanakkor egyénre szabott terveket kell készíteni” – fogalmazott a püspök. Az ülésen elhangzott: bizonyos vidékeken egyre nagyobb a kilátástalanság, egyre több lelkipásztor válik a depresszió és az alkohol rabjává. Kató Béla szerint „ennek megelőzése érdekében sokat segíthet a továbbképzés, a lelkigondozás, a pasztorálpszichológus igénybevétele, valamint a mentálhigiénés képzés. Minden azonban azon múlik, hogy a nehézségekkel küzdő személy elfogadja-e a felkínált segítségadást.” Szóba került a szórványokban szolgáló lelkipásztorok fizetése, ezzel együtt pedig a kis gyülekezetek anyagi gondja is. A püspök elmondta: „a meglévő egyházközösségek több mint fele anyagi nehézségekkel küzd, egyre kevesebben fizetnek egyházfenntartói járulékot. Az ötlet – miszerint a nagyobbak viseljék gondját a kisebbeknek – szinte kivitelezhetetlen, mert ez az önkéntességet feltételezi. Törvényt pedig nem lehet hozni, mert azt mindenkivel be kellene tartatni, a kihágásokat pedig feyelmi eljárásokkal kellene büntetni,

Kiss Gábor fotója

A jelenlevők kommunikációs műhelymunkán vettek részt. A háttérben a falon a képzőművész lelkipásztor munkáinak egy része látható

ezek pedig »szétvernék« az egyházat – fogalmazta meg aggályait a püspök. – Az egyházkerület vezetősége nem akar külföldi (svájci, holland) egyházakhoz fordulni, ahol az életképtelen gyülekezeteket megszüntetik, lelkipásztor nélkül hagyják, hanem inkább a magyar kormány segítségét kéri. Ehhez azonban az kell – hívta fel a figyelmet Kató –, hogy Budapesten lássák, sokan vagyunk. Azaz minél többen igényeljük a magyar állampolgárságot, regisztráljunk, és jövőre menjünk el szavazni. Ha látják, hogy tömegekről van szó, a segítségkérést is másképp bírálják el” – tette hozzá.

Román nyelvű istentisztelet

A fórumbeszélgetésen szóba került a Református Telefonos Szeretetszolgálat jövője, a nyugdíjpénztár által a törpe-vízérmékbe fektetett egyházi pénz sorsa, az intézményekben dolgozó lelkipásztorok jogi státusa, valamint a román nyelvű igehirdetés kérdése. Ez utóbbival kapcsolatban elhangzott: mindaddig, amíg Erdélyben nem biztosított a kétnyelvűség, a refor-

mátus egyház hivatalos nyelve a magyar. Ha román nyelvre is áttérnénk, akkor előbb-utóbb minden román nyelven folyna, s ha a románok között missziót folytatnánk, akkor magunkra haragítanánk az ortodox egyházat, így még nagyobb ellenségként tekintenének ránk.

A fórumbeszélgetést két rövid előadás zárta: **Márton Előd** utazótítkár az IKE-ben végzett tevékenységét, **Dávid István** kolozsvári egyetemi lelkész a főiskolások között végzett munkáját ismertette.

SB

Református
Telefonos
Szeretetszolgálat
Segítségre van szüksége, vagy segíteni szeretne?
Hívjon bizalommal
csütörtökönként 15-20 óra között!
www.refeltsz.ro refeltsz@refeltsz.ro refeltsz
Tel.: 0265 - 55 55 55

Az ardei, az paprika

Csipkerózsika-álomból eszmél a marosvásárhelyi magyar politikum és közélet. Előbbiek egy helyi civil aktivistára kirótt tetemes pénzbüntetés kellett ahhoz, hogy rájöjjenek, 1990 óta anyanyelvükön is megnyilvánulhat(án)ak az önkormányzat ülésein. Sőt, a piacon is.

Lakó Péterfi Tünde kétnyelvű feliratokat osztogatott az egyik marosvásárhelyi piacon az árusoknak, mire a közösségi rendőrség hatalmi reflexből 1500 lejre büntette. Ennek nyomán több erdélyi településen gyűjtés indult, hogy aprópénzre váltsák a hatalom kisebbségellenes megnyilván-

nulását: 1, 5 és 10 banis érméket gyűjtötték a büntetés kifizetéséhez.

Az Itthon vagyunk nevű civil csoport, melynek az említett hölgy is tagja, Facebookos kezdeményezés. Artalmatlan akciójuk azt jelzi, amit naponta is tapasztalhatunk: valami nincs rendben idehaza a kisebbségi nyelvhasználattal. Hiába beszélnek ennek ellenkezőjéről a többségi tévékben, meg időnként a parlamentben, a hatalmas kereszt alatt a Lakó-féle civil forradalom ennek éppen az ellenkezőjét bizonyítja. Figyelem: egy olyan városról beszélünk, ahol a lakosság mintegy fele még mindig magyar nemzetiségű.

Kérdés: milyen együttélés ez? Amelyik csak egy nyelven akar tudni? Melyik bünteti a magyar paprikát, paradicsomot, vinettát?

Két fontos tanulsága van a marosvásárhelyi piaci ügynek. Egy: ez teljes mértékben alulról szerveződő, civil kezdeményezés. Lám, már nemcsak az anyaországban, de Erdélyben is közösségsszervező, aktivizáló hatással bír a közösségi média. A politikum és a média csak később vetődött rá a témára, jobb később, mint soha alapon. Kettő: a másik furcsaság már ismerősebben hat. Ahogy a magyar(országi) média reagál. A közmédiák korrekt módon felfigyelt a témára, eközben a legnagyobb

baloldali párt egyik ismert korifeusa sajnálja és sokallja a határon túli magyar gyerekeknek juttatott összeget. Mondhatnánk, jól bevált szokásuk szerint.

Az egyik liberális portál pedig kiválóan időzít. Jó fejek a románok címmel megénekli Romániát, a mélyen toleráns, a kisebbség nyelvét is beszélő többségi nemzetet. Nagy-nagy odafigyeléssel és mély empátiával. Na ez az, amire azt mondom: a szerkesztő nem árt, ha nemcsak magyarul beszél, de magyarul is gondolkodik, s netán eszébe jut, hogy az erdélyi magyarok is szeretnének „jó fejek” lenni. Lehetőleg magyarul.

Fábián Tibor

Hírek – Események

Áldott legyen a fény, mely rád világít

Nagy gondja van a kézdívasárhelyi nőszövetségnek, hogy összekovácsolva tartsa kis csapatát. Munkálkodnak szüntelen, alkalmakat szerveznek, betegeket látogatnak, mert hisznek a Jóisten gondviselő erejében. Az elmúlt időszakban köszöntötték a nyugdíjba vonuló Constantinescu Herman lelkipásztort, és Nagy Edit alkalmazottat. A nőszövetség a helyi dalárdával közösen énekkel köszöntö meg mindkettőjük odaadó munkáját. A Kézdi-Orbai Egyházmegye Nőszövetségi Konferenciáján is képviseltették magukat. Kiránduláson vettek részt Beder Imre lelkipásztor, továbbá Dimény Attila muzeológus, Incze László Céh-történeti Múzeum vezetője kíséretében. Útjuk során meglátogatták a fogarasi várat, a kerci

kolostort, Gyulafehérváron megtekintették a székesegyházat, Nagyenyeden a templomot, a református kollégiumot, majd a magyarigeni templomot és Bod Péter sírját.

A Tamásfalván tartott Kézdi-Orbai Egyházmegye konferenciáján az Anya-lánya, nagymama-unokája témájú csendes délutánon előadást hallgathattak az emberi élet kezdetétől, a fogamzástól, annak befejezéséig, majd csoportos foglalkozásokon vettek részt. A Kézdi-Orbai Egyházmegye Nőszövetsége szervezésében a Székelyföldi Régiós Konferenciát is vendégül látták, melyről lapunk korábban már beszámolt.

Fontos, hogy asszonyaink az egyház és az Ige értékrendje szerint végzik fáradhatatlanul szolgálatukat. Jelmondatuk ad ehhez erőt: „Áldott legyen a fény, mely rád világít, és mely benned van.”

Márton Ilona, Papp Gyöngyike

A nő helye

Dél-Erdélyi nőszövetségi találkozó

A dél-erdélyi régió októberi nőszövetségi találkozásának a megyesi asszonyok voltak házigazdái. **Molnár Helén** ígihirdetését követően az egybegyűlteket **Szegedi László** esperes, **Székely Zoltán** házigazda lelkipásztor és **Borbándi Erika** nőszövetségi elnök köszöntötte.

Szünetben a vendégek megtekinthették a református imateremben **Jakab Árpád** festőművész tárlatát. Ezt követően meghallgattuk **Péter Júlia** lelkipásztornő, mentálhigiénés szakember előadását *A nő helye – Hol a helyem?* címmel, majd Borbándi Erika magyarlapádi lel-

kipásztornő a 450 éves Heidelbergi Kátéról értekezett.

Borsos Melinda, Egyházkerületünk nőszövetségi elnöke bemutatta a bonyhai kastélyt és az ezzel kapcsolatos terveket. A házigazdák emlékszalagokkal és nők által készített képeslapokkal ajándékozták meg a vendégeket. Az együttlét tombolajátékkal egybekötött szeretetvendégséggel folytatódott, majd a találkozót városnézéssel zártuk.

Kívánom minden asszonytestvéremnek, hogy kapjon Istentől olyan hitből fakadó hallást, amellyel tisztán megértheti az ígét, olyan hitből fakadó látást, hogy tisztán felismerje Isten útját, és hívó, alázatos szívet, hogy engedelmesen végezze mindazt, amit Isten rá bízott a családban, a gyülekezetben.

Székely Anna-Eli

Megvert pásztorunk

Gachal János mártírhalála

Makfalván, a Művelődési Otthon kisteremében a temerini (Délvidék) születésű **Matuska Márton** újságíró a helyi közösséggel találkozott. A vendéget a helybéli lelkipásztor, **Kiss Károly** mutatta be a jelenlevőknek. A riporter előadást tartott *Megvert pásztorunk* címmel Délvidék református püspökének,

Gachal Jánosnak mártírhaláláról, és az 1944–45-ös években Tito partizánjai által elkövetett vérengzésekről, magyarellenes atrocitásokról. Az előadást követő kötetlen beszélgetés alkalmával kiderült: a kisebbségi sorsra jutott nemzetrészek ugyanazon vagy hasonló gondokkal küszködnek. Ezekre mindenhol a helyben élőknek kell megtalálniuk a megoldást közösen, összefogással.

Kacsó József (Hármasfalu, Atosfalva)

Nőszövetségi találkozó Csejden

A Csejdi Egyházközség október 6-án nőszövetségi találkozót szervezett, amelyen a marosszentgyörgyi, székesi, valamint a székelykői nőszövetségek tagjai vettek részt. A találkozó **Becski Eörs** marosszentgyörgyi lelkipásztor délutáni ígihirdetésével kezdődött.

Istentisztelet után a helyi lelkipásztor, **Biró Jenő** köszöntötte az egybegyűlteket, majd méltatta a helyi nőszövetség tizenkét

éves kitaró szolgálatát, egyben megköszönve, hogy a gyülekezet többi nőtestvérével együtt közös erővel varrták a mintegy 41 méternyi varrottast a templom belső díszítésére. Ezt követően, a találkozó a helyi kultúrotthonban folytatódott, ahol **Borsos Melinda** egyházkerületi nőszövetségi elnöknő interaktív előadásával kötötte le a jelenlevők figyelmét, mely módszer az együttlétet igen emlékezetessé tette. Tapasztalatsere, kiscsoportos beszélgetések, közös kiértékelés gazdagította a résztvevőket.

Gyarmati István

Köszönet

A barcaszenpéteri Nikodémus Ház köszönetét fejezi ki az alsócsernátoni egyház nőszövetségének, hogy vendégül látta és megvendégelte otthonunk lakóit. Ugyanakkor gondoskodtak, hogy a téli hónapokban számunkra a lakók ellátása könnyebb legyen. Káposztát, krumplit, murkot és hagymát kaptunk, és ígéretet arra, hogy a jövőben is támogatni fogják otthonunkat. Szívükből köszönjük, és Isten áldását kérjük munkájukra!

A Nikodémus Ház lakóinak nevében

Henning Lajos és Kovács Eszter

Szívünk mély fájdalommal tudatjuk, hogy Isten alázatos szívé szolgája,

Rác Gyula

Mezőkölpény és Szabéd
egykori református lelkipásztora,

a hűséges férj, szerető édesapa, unokáit féltőn szerető nagytata, vejét gyermekeként szerető és tisztelő jó após, testvér, rokon és barát, hosszas, de Teremtőjébe vetett hittel, reménységgel és méltósággal viselt betegség után, életének 76., házasságának 53. évében október 5-én elhunyt. Temetésére Kolozsváron került sor a Házsongárdi temetőben.

A Magyarfenesi Egyházközség presbitériuma fájdalommal tudatja, hogy

Okos István,

gyülekezetünk nyugalmazott lelkipásztora, aki 36 éven át szolgált közöttünk Isten dicsőségére, folyó év október 1-jén, életének 74. esztendejében hazatért megváltó Urához.

A temetési istentiszteletre október 3-án került sor a magyarfenesi templomban.

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár

Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában.

Felélős vezető: Dávid Zoltán

Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Tördelés: Czirmay Ágnes

